

РрШ16(2=УК)

13-58

О. ВЛИЗЬКО

**ЗА ВСІХ
СКАЖУ**

ВИДАВНИЦТВО ПИСЬМЕННИКІВ

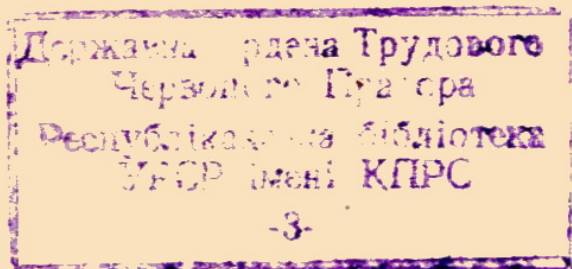
[891.79]

A 522321

ЗА ВСІХ СКАЖУ

ПОЕЗІЇ

2625484

В-ВО „МАСА“ КИЇВ

Друкарня Київської Філії Книгоспілки,
вул. Свердлова, 8. Зам. 454. Тир. 1.000.
Київськ. Окрліт № 1127.
1927.

Крови-б, крові і сили відерцем
Святогором понести до мас!..
Як-би можна помножити серця,
Я помножив-би тисячу раз!

І роздав-би, роздав-би, роздав-би,
Як проміння моєї снаги,
Так, щоб світ загорівся, і став-би,
І розбив-би старі береги!

Я іду ясний дорогами,
Серце вимивши вогнем,
І на поминки з убогими
Не гукають вже мене!

Я втримав 'осіннім покоті
Повну сміху козубень,
І мене тепер на покуті
Посадовлять для пісень!

САНТИМЕНТАЛІСТАМ

Не треба сліз і покаяння,
Коли буяння—на копу!
Дивіться тихо зпід паркання
На наше сонце, нашу путь!

Все 'дно не вийдете на сонце,—
Як хто не тягне,—самохіть!—
Затисніть серце у долонці
І в глечик-урну покладіть!..

...А ми давно одперли брами
До серця-сонячних доріг,
Жбурнувши чорними руками
Веселі гасла до зорі!

РОМАНТИКОВІ

Тривай, тривай, о мрійний брате!—
Покиньмо стуму і печаль!
З життям ще довго треба грати
І нести серце на одчай!

Вже не задзвонять, ні, шоломи
Забутих скитів і сармат!—
Навіщо жаль? Новітні зломи
Бренять в оркестрові гармат!..

І ти і він і я—малеча
У безіменні гроз і мас!—
Приймай життя без заперечень,
Бо з ним і логика і час!

ЖОВТЕНЬ

I

Бурхливий Жовтень у чорнозем
Піснями-маршами заграв.
Жбурнув гарячі гасла-грози
На тепле золото заграв

І ось для руху мало місця—
Серцям бунтарським козарлюг...

Лети, розсипся, злате листя!
Розвійся, біль од кленів-кльог!

Хіба-ж це осінь?—Хто-зна, осінь!
А може й ні!—Усе одно,
Бо ми, бо велетні і досі
Шумуєм сміхом, як вино!..

Корогва наша — малинова,
І сила наша — молода,
І безліч наша — первісткова,
Як нерахована орда!

II

Жовтень! Сонце! Грона винограду!
Вийся, вийся, кужіль золотий!
Ми ідем веселі на паради,—
Міліони—сестри і брати!

Дзеленчать в хатах шибки од кроку,
А на призьбах—радісні діди...
День такий гарячий, сонцеокий—
День, як ми, зухвало молодий!

Все, як ми—гаряче і веселе,—
Стугонить в безкраї береги!
Ну і дива!—Леле, рідна леле,—
Скільки в нас одчайної снаги!

Скільки в нас одчайного буяння,
Молодецтва буйного принад!..
Хто там глянув лячно зпід паркання?!
Ми ідем веселі на парад!

ТРАВЕНЬ

I

А сонце—плином, сонце—вгору,
Де над селом блакитний сон...
У дядька Сави на оборі
Вже й хлопчик босий:—
— Вітрогон!..

У небі ластівки й синиці,—
Упали тінями на гін.
Немов з далекої дзвіниці
Розсилавсь їх веселий дзвін...

За хутором тихенько хрестить.
Персглядає межі млин:—
— Хай пощастить вам гордо нести
Безмежних нив колосний плин!

II

Весняний день (і сні зелені).
У серці радість день зобгав...
Примружено з туману
Ленін—
Кудись далеко між отав.

А в місті— співи й легіони:
—Гряди, робітнику, як шквал!
Старому світові колони
Твоїх морів— дев'ятий вал!

III

На вулиці крізь двері-шлюзи—
Горіння горнів золоте!—
Хай з кожної синявки-блузи
Кремезний велетень росте!

Шуміте маками, прапори,
На площах-бруках і ланах!
Сьогодні ми співаєм хором,
І нам підспівує весна!

IV

В нудні, закурні віконця
Доволі буде виглядять!
Хтось там,
Хтось десь,
А ми на сонце,
Як грімна золота орда!..

Хіба-ж не бачиш, знову Травень,—
Гарячий Травень в еС-єР-єР!?
Чи-ж так було із давніх давен,
Як оце є у нас тепер!?

V

Піонерська.

Порви похмуре стародавнє,
І в грудях наших розцвіти, --
Хороший Травне, милий Травне, --
Завжди ясний і золотий!

Коханий Травне—в хороводи
Ти нашу радість угорни,
І як в струмках весняні води
У серці нашім задзвени!

Гуляй по наших по доріжках, --
З твого веселого лиця
Хай ллються проміні-усмішки
На наші—ленінців—серця!

Хай наші ланки і загони
Невтомно працею живуть!..
...Бо так бадьоро сонце дзвонить
І плига зайчиком в траву...

Порви-ж похмуре стародавнє,
І в грудях наших розцвіти,—
Хороший Травне,
Милій Травне,—
Завжди ясний і золотий!

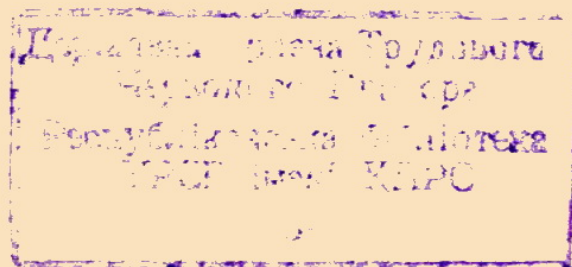
2625487

СЕРЦЕ

Гей, ти, серце,—сонячно гаряче,
Гей, ти, серце,—сонцем золоте,—
Від колиски невгамовна вдача
Оселилась з нами і росте!

Понесем-же, серце, голі й босі
На одчай голівоньку свою!..
(...Скоро, скоро прийде злата осінь
І повисне тишою в гаю...)

Мабуть, так накреслено дороги
Та стежки зазорені мої,—
Щоб лягали вічно попід ноги
З голубого міста на гаї!

ДЕВ'ЯТА СИМФОНІЯ

(Монолог)

Вогню, вогню!—Надлюдської любови!
Хай кров кипить у грудях молодих!
Беру тебе, о, світе мій терновий,
В обійми сонячні!

Як теплий птах
І птах вогненний, облітаю серцем
По всіх світах,—над людом простягаю
Безмежні крила.—Хай приходять всі,
Під їх покрови.—Як не знайдуть раю,
То знайдуть пекло молодих обіймів,
Вселюдських, сильних, що під ними злоба
Згорить на попіл,—і звіряче серце,
Що зубом клацає та смокче кров
Свого брата,—упаде й не встане;
Не встане, ні, й ніколи не воскресне,

Як не воскресне той, хто упаде
У кратер вогневий, бездонний кратер
Вулкана грізного—мов людське серце!..

Вогню, вогню!—Надлюдського буяння!
Любови нової, без слів, побитих
Вустами евнухів, вустами серць,
В перчатки вкладених,—щоб не побачив хто,
Який там льох вонючий і отруйний,
Із гробаками й червами—шляхетним брудом,
Що берегли нащадки рахітичні
Дегенератів з „голубою кров'ю“,—
З гербами пишними, „красою дому“,
Та гниллю ран під золотим плащем!..

Вогню, вогню!—Надлюдської любови!—
Живої—сильним, мертвої—зогнилим.
Любови буйної. гарячої (вогню!),—
Усіх речей любови чарівної,
Щоб враз любити землю, звіря, люд,
І жити сонцем, тільки сонцем жити.
Та власним потом здобувати щастя
Своїм синам, онукам і нащадкам
Далеких днів!..

Вогню, вогню,—любови!
Хай кров кипить у грудях молодих!

Беру тебе, о, світе мій терновий,
В обійми сонячні! -- В любов мою,

Мов на вогонь, кладу! Засяй гарячим світом,
І очі хорі бідному сціли,
І осліпи того, хто тьму сподобав,—
Сховався в льох!..
Любови і вогню!!!

ІМПРОВІЗАЦІЯ

Зірвавсь промінь (зацвіла вода
На озері осіннім рястом).—
І ось біжить, і фарби наклада,
Як теплий пензель юного жанриста.—
Малює полудень. - Хвилює даль
Прозоро-тонко, як траву саванни...—
Ріка,—розпалена, гаряча сталь.
І там, над нею, невідомі дзвони,
Немов у кузні.—То в бездонну синь
Воркочуть голуби. Тріпочуть крильця.
Срібляно—сизі...—Запахтів полин
В обличчя з вітром. На спітнілі пальці,
Немов-би м'ятною,—пустун,—полив
Водою з кухоля (мідяний кухіль). .—
Стою й сміюся... Од далеких нив
Все линуть. линуть полиневі пахи
І зітхи трактора (як хороше,—мовляв,—
На світі новому,—не божім,—людським,

Пропитім потом)...—Захитався, впав,
І так розтав туманом чудернацьким,
Ясним димком.—упившись всим, що є,
Як молоком...—Але, на захід—хмари,
І думи - хмари:—Тут—життя моє,
А там—чиєсь, у кого бог і мури.

БАБИНЕ ЛІТО

В ті краї, де лірники-сліпці
Оспівали степовиння рани,—
Хтось прийшов з торбинкою в руці
І посіяв золоті тумани.

Ще й черемху хмарами пустив,
А на ній гудуть проміння-бджоли,
І летять, летять—бренять листи,—
Привітання осені у поле.

ОСІНЬ

I

Із мечем завітав. На порозі
Поклонився.—Ввійшов і сів...
...Я по своєму вітер і осінь,
По юнацькому зрозумів:—

Хай шумить і кошлатиться пуца,
Хай торішне з листочками мре!
Це живе,

молоде,

невмируще—

Одрубало

зогниле,

старє!

II

В басамаан-пожари
Вшеметався хутір,
Ще й у пожовть-хмари
Небеса закуті.

Ще й холодний вітер,
Вітер над обору,—
Одтинає віти,
Віти з осокоу.

III

Біга осінь, – пужить кіями
Землю-матінку сиру,
З навісними вереміями
Віє мряку на пару.

І росте землиця гулями,
Купиною в коліях.
І кричать, кричать зозулями
Темні ночі по гаях.

IV

А чи знали ви осінь веселу,
А чи знали ви осінь-вогонь,—
Отоді, як солом'яні села
Над токами розбуркують сонь!?

А чи знали ви, бачили, чули,
Як тремтить селяківська душа
Під осіннім, під вітерним гулом
З-за простого книша!?

Що йому до осінньої „туги“,
До осінніх порепаних хмар!—
Він не чує ні вітру, ні хуги,
Тільки руки,
Та серце,
Та жар!

НАСТРОЇ-ДИСОНАНСИ

1

Сьогодні сонце—тепле і просте,—
Отак схопив-би яблуком у руку
І кинув десь на крижану розпуку
В холодний степ!

І чорт-йо-зна! Як чудно й загадково!---
Ще сіє вігер снігом крізь сита,
А тут, дивись, як тепло юнакові!
Оце то так!

II

Як дзвін порепаний, уперто
Хрипить за попиком дячок,
І в унісон за п'ятачок
Старча підтягує за мертвих.

А рядом (слава юнакові!),
Як сонця, повно дітвори:—
Здіймають руки догори:—
Завжди наготові!

III

Десятки Люсі—на бульвар...

—О, мон амі!..

— О'ревуар!..

Бонжур, бонжур!..

— Пардон, Ліліт!..

—Ах, як болить. Ах, як болить!..

—Товариш Павлов!—Завтра в п'ять!..

—Читай в партійній постанові...

—Про допомогу гірнякові...

—Обов'язково розв'язать!

ЛЕНІН

Одна за одною спішать і щезають хвилинки...
І зморшки напружують хвилями горде чоло,
І очі, як леза,—здається, приперли до стінки,
І раптом проллються усмішкою, сонцем, теплом.

Рука, як рука.—Чоловіча, робоча, смаглява.
—Робити невтомно, нестримно, хоч цілу добу!
А літери—гук:—Індонезія, Індія, Ява!—
—Доволі знущання!—Дорогу, дорогу рабу!..

Запилена пара, жилетка. Побиті ботинки.
Краватка на боці.—Звичайна фігура. Ну, да!..
Та гостро і чітко—нестримні маленькі хвилинки...
...Навіщо ботинки?.. А людство? Комуна? Мета?

Над вечір.—Удома.—Один.—Телефон.—Установа.
—Надія!?

—Я знаю! Голодний! Там каша, — бери!
Хвилинка, чи дві —пообідав. А далі, а знову:
—За працю, за працю!—Бо серце штовхає:—гори!

Бо серце!.. О, серце, велике, безмежне, космічне,
Що світ умістило, без одного зітху, в собі!—

—Ні слова про спокій!—Розіб'ємо мертве, одвічне!

—Ні слова про спокій!—На бій і на бій і на бій!

...І тіло згоріло, і тіло, згорівши, упало...

І очі мільйонів на мить похилились униз...

Під чорні знамена... Та серце вулканом зірвало

Напружену тугу:—Роздмухуйте штормами бриз!

Палайте, горіть, хто великий над серцем і дужий,

Хто може в хвилинку окреслити завтрашній план!..

Так грізно, так тепло, так сонячно зорями мружить

Людина — над людом, і серце — над серцем,—Титан!

Ступайте у маршах!—Видзвонюйте гуками бруки!—

Хай гулом одлунить земля під ногою кремез!

Як треба,—ламайте, як треба,—будуйте! За муки

Найдальшого брата вставляйте під вістрями лез!

...І серце... Ніколи його не забудьте, космічне,

Що світ умістило, без одного зітху, в собі!..

—Ні слова про спокій!

—Розбийте зогниле, одвічне!

—Ні слова про спокій!

—На бій і на бій і на бій!

ПОЕТОВІ

Не лицемір, поете, серцем,
І не роби із нього шарж:—
—Замало глянути крізь шкельця
На бунт,—виспівуючи марш!

Давно набридли струни ліри
І пил злетів на святість тем!—
—Зроби без жрецтва і офіри
Себе самого бунтарем!

Твої пісні—це теплий промінь,
Що палить темряву, мов лід!—
Навіщо-ж коришся утомі
І оглядаєшся на міт!?

Один закоханий у грудень,
Другий бандуриться в лісах,
А ти махнув у „сірий“ будень,—
Сидиш із Фебом в небесах!—

Та не воскресне те, що вмерло!—
Тепер і будні—динаміт:—
—Не забувай залізне жерло
Гармат, націлених у світ!

Як-що ти наш. Як-що-ж далекий,
І любиш вимріяний час,—
Плакай в болоті, як лелека,
Свою культуру... не для нас!

Нам треба пісні—бурі, грому,
Нам треба—бомбами слова!—
Ні слова,—хто там?—про утому,
У кого скніє голова!

Нам треба кожного салдатом
На наші будні і фронти!
—Поете, в бій,—доволі ждати,—
Громами пісню рознести!..

Не лицемір, поете, серцем,
І не роби із нього шарж:—
—Замало глянути крізь шкельця
На бунт,—вистіваючи марш!

САРКАЗМИ

I

Маленьке віконце і шкельця на бік:
Кімнатка – а стіни – плівки...
Гюго, Маяковський. Під столиком Спик:—
— „Мандрівки“.

Шматочок паперу, та пів-олівця...
З портрету всміхавтсья критик...
Вимучую риму:— до сонця—серця:—
— Піітик!

II

Ми оспівуєм трохи не все,
А найперш обминаємо будні!—
Ну й яким-же то духом мужицьким несе,
І які вони,— вірте,— облудні!

Чом-би, ей, не співати одвічну красу,
— Не ліпити ідилії з глини!?
Хто це,— грішний,— із вас не відчує той сум,
Як в імлі забренить віоліна!?

III

Укладу довжелезну поему,—
Випру десь поміж літер:—Ти!
Ну і що-ж!—Це звичайна тема,—
Хоч цілісінький вік крути!

Ну, люблю!—І кому-ж цікаво!—
Як і вчора земля пливе!
...Тільки серце... немов-би під лаву
Закотилося...
Неживе!

ІРОНІЇ

I

Неокласичне

Поля, поля! - Клонюся ниць!—
Приїхав ось, і все, як треба!
Садок! Баштан! Блакитне небо!
І повно в небі полуниць!

А так,—ідилія!—Мов мед!
Ніхто, ніхто не зрушить сон цей!—
На горизонті вітер з сонцем
Спокійно грають у крокет!

II

Мінор

Пропаду, як поет і ледащо,
На пасочку від шлеї.
Десь розплачеться неня і скаже:
—Пропаший!
І замовить портретик—камею...

Поховають мене і притупцять ногами,
І поставлять ще бюстик Надсона.—
Буде він на мені,
А на нім,—вечорами,—
Горобці та ворони.

ЕВРОПА

I

Дисонанс

Ідіотку осінь—в перукарні голять...
Листя із каштанів... Вітер і джаз-банд. .
Небо брови хмурить...—В синім мюзик-голі
Хтось: блакитний смокінг, чорний бант...

Завихрилось листя.—Золоті фокстроти...
Понад обрій—боксера кулак...
Тротуари.—Вітер.—Осінь... Роти
У дранті на фронт... Палаці.—Фраки.—Лак.

II

Догмат фашизму

(Малвинкам)

Мусоліні, Христос і блазнюк.
А під ними потворна держава
У смертельних обіймах удава,
На мерзоті скривавлених рук!

Де панує нагай і канчук
Над зухвалим, бунтужним холопом,
І кривавим, кривавим потоком
Перетворюють землю на труп!

Де у ранах небачених мук
Люд чекає загибелі в спазмі...
А над ним, у святому сарказмі—
Мусоліні, Христос і блазнюк!

III

Кінець і початок

Стоїть Європа,—захолола
На затванілому шляху,
А буйна сила, бідна, гола,
Лежить в тюремному льоху!

Та'дне помре, друге повстане!—
Вогнем вулкани миготять,
І (вір!) розсиплеться, розтане
Старе, як камні полетять—

На тих, що мотлохи-прапори
Гнилого серця понесуть,—
На бій,—змести незрушні гори,
Шляхи первістку перетнуть!

ЗА ВСІХ СКАЖУ

I

З високих веж ми дивимось на світ,—
Далекі зорі ловимо руками!..
Сміються веврики з блакитних віт,
І квіти сонячні вкривають пелюстками...

І ми ростем! На клумбах днів і літ
Ростем за хмар чудними пагонцями,
Поки печаль не стане древній міт,
І мов-би дим не щезне за віками!

II

Не плачем ми! Не ходим по шинках!—
Поети, з велетнів, що світ творили!
І хоч сатрапи з нас знущались у віках,
Та ми жили... без сліз... і ми терпіли!

І доки ви сиділи на річках,
На Вавилонських з арфами сиділи,—
О, знали ми, що ми в своїх руках
В маленьку мить розітрем всесвіт пилом!

III

Не сердься, друже,—пух тобі земля! —
Один за всіх скажу тобі одверто:
„Талант, талант!“— кричать, а корабля
Ти так, як ми, не міг, о, ні, вести уперто!

„Талант“ шинків!?— Н ачорта він полям,
Другим полям,—комунами затертим?
Инак було-б, як-би ти погуляв
За плугом десь, а потім ліг померти!

IV

Так! – Ми ростем! Ростем!
На цій землі тепер ми всі поети!
То-ж скоро, мабуть, грімно понесем
Запал повстань на всі планети!

Нові пісні річками розіллєм!—
Жбурнем в злотань гарячих слів ракети!..
Тепер у нас—безмеж бадьорих тем!
Тепер у нас—усі, усі—поети!

ПАРУБОЦЬКЕ

I

Гей, піду на села у веселім марші,
Щоб за плугом взнати, чи поет і я!
Сонце ти гаряче, братіку мій старший,—
Мабуть, в тім і буде доленька моя!?

Як і кожний буду!—В парубоцькім колі
Вечером зі сміхом вийду на майдан.
(Позабувши місто, де панелі голі,
А на них самотний висиха каштан)!

Паруб'ята виб'ють закаблуки в танку,
Виб'є серце тугу,—спадщину гнилу!—
Громом реготати буду аж до ранку,—
З перуном ходити у шовкову млу!..

Налюгаю місяць за срібляні роги
(Все можливо, друзі, серцю юнака!)
І пісні закину зорями під ноги
Для дівчат веселих біля тартака.

Там на полонині, де в кущах омани,
В сутінь, біля ставу, а за ставом—млин,—
Безтурботно стану цілувать кохану,
І зім'ятий буде пахнути полин.

Та замало буде тихої дороги.—
Усміхнеться неня:—„Ну і басурман!“—
Налигаю місяць за срібляні роги,—
Шкереберть на ньому полечу в туман.

По далеких гонах, за далекі межі, —
Мов-би на казковім чудо-кораблі.—
Заберу в обійми, у свої, —ведмежі,—
Все, що є ясного на оцій землі!..

Сонце ти гаряче, --братіку мій старший,—
Мабуть, в тім і буде доленька моя,—
Щоб іти на села у веселім марші,
І за плугом взнати,—чи поет і я!?

II

Чи не серце там ото упало
У гарячу вечора долонь,
Що й у мене сонячним запалом
Вже не б'ється промінь біля скронь!?

Чом сьогодні вдруге на майдані
Я дарма мою кохану жду,
І женуть імлою думи п'яні
У простір, у безвість череду!?

Так шалено тягнуть хороводи, —
Вибивають землю парубки, —
Та ніяк з холодної колоди
Не зніму тремтячої руки...

...Де-ж це ти, — прийди, моя хороша!
Де-ж це ти, — прийди, моя ясна!..
...Золота завихрила пороша
І завмерла дзвоном в ясенах...

Б'ється бубон тонко і зухвало
І дзвенять дзвіночки біля скронь...
...Та чи серце там ото упало
У гарячу вечора долонь!?

III

Розлилася зоряна коновка,
І струмлять літавці, як вино,
В кошениці, вистеленій шовком,
За твоїм малесеньким вікном.

В'ється хміль і серце хмелем бродить:
Жду-пожду:—Мо'вийдеш на зорі!?
І здається,—топлять серце води
Океанів синіх і морів.

І здається,—зовсім ні до чого
Опівночі гупої краса...
...Тільки тепло падає під ноги,
Мов-би порох місячний—роса...

Очеретом роги намантачив
Журавинний місяць... Суховій...
...Як давно, либонь, уже не бачив
Я твоїх тривожних, чорних вій!—

Ти прийшла!—І б'ється серце вовком,
І п'януть літавці, як вино,
В кошениці—вистеленій шовком,
В кошениці---вистеленій сном!

ФАНТАЗІЯ

Їй нема ніколи супокою...
Вгору, вниз (ану, ану удар!)...
Синя лапа теплою прибою
Розкидає бризками янтар...

Вдарить раз:—то золото з туману...
Сліпнуть очі:—Повно вщерть принад.
...І летять по хвилях океану
Каравели сонячних армад...

Вдар... іще... мов крига, тане вечір...
Каравели зникли у туман...
...Восьмий вал облив смагляві плечі,
І упав, мов зламаний паркан...

АЕРОПЛАН

Верби гойдалися над ставом і тихо дзвонили в повітрі.
М'ягко котилися хвилі над полем у золотому морі,
Коник дзюрчаву волошках, і сивий старенький корівник
Десь на леваді в сопілку, — пасучи корови, — дударив.
Раптом, прийшло, зашуміло, мов буря осіння у пущі,
Й птиця, жар-птиця залізна майнула... Ревіли корови,
Плакали верби і вже не дзвонили в повітрі,
Плакала лунко сопілка, — в сумі сивенький дударик.

ВЕСНО, ТИ ЗНОВУ ІДЕШ.

Весно, ти знову ідеш! Ой, ідеш ти, блакитна красуне!—
З моря ти вийшла далекого, з моря гарячого вийшла!—
Там, біля скель мармурових, хвилі прибоями лунять,
Дивні легенди шепочуть і піною беріг голублять!
Весно, ти знову ідеш!—Ось Дніпро із любови до тебе,
Казиться так, і тремтить, і під льодом зубами скрегоче:—
Милий, хороший Дніпро, закохався в весну дідугеля!—
Милий, хороший Дніпро пригадав про юнацьку
давнину!—

Синю давнину згадав, як ходили козари й пологи,
Велетні в лісі ходили, в лісі жили козарлюги,—
Люди з піснями і сміхом звіра з ножем полювали,
Звіра з ножем полювали,—в шкурі звірячій ходили!..
Весно, ти знову ідеш!—Ти ідеш до нас землю святити,
Землю святити нову,—велетнів наших комунних!
Слава тобі, наша весно! Весно,—осяяна,—слава!
Гімном тебе ми вітаємо, весно, зазорена весно!!!

ТРАКТОР

Радісні ходять діди, а сини, то вже, що і казати.
Наче на свято. —Сьогодні трахтур приїхав з Омельком!
Із комсомольцем, урви-головою, що літом із міста
З смичкою десь надіслала ячейка в комезу Лучанську.

—Мотре, диви!—Ну і диво!— І зроблять-же люди таке!
—Це-ж мериканське, а лізе, немов-би українська гусінь!
Каже Панько, і дівчата, узявшись за руки, сміються
Дзвінко і тонко, аж пуша за балкою лунами сходить...

Ось уже й вечір,—по снопику золотому копи складає,
Зверху іще прикриває, і сиплються зернами зорі
На почорнілу стерню із останнього снопика, в котрий
Стомлена нічка серпа устромила, лягаючи спати...

Качка спізніла оце пролетіла в комиш на озерах,
Зойкнуло щось на болоті і тиша усюди настала...
Тільки іще на майдані довго і довго шуміло,—
Лунами в пушу, за балку односило слово: —комуна!

І тепер
Між зимними степами
Марю я про землі золоті,
Де вітри гуляють пацанками
І свіжать обличчя молоді!

І тепер,
Весь час хлопчині сниться:
—Вийти-б, гей, і нам на твою путь,
Де усе гартоване, як криця,
І кольори бронзою цвітуть!

От було-б і сили і буяння,
От було-б і бомб кремезних м'яз,
Щоб іти на сонячне повстання
(Вже останнє)
Здобувати час!

Ну а так,
Замало, мабуть, сонця:—
Холод тут,
Там промінь-вогнеграй!
...Хоч і нам, буває, крізь віконця
Переллється трошки через край!

І тоді вилазимо на призьби
З наших нор, кімнаток, сутерин...
Руку-б сонцю!—
Кожен руку стис-би!
Руку-б вітру!—
З вітром на загин!..

І все-ж бо якогось загадково:—
Знайшли ми казку?—Хоч одну? —
Казок шукаємо шовкових,
...А попадаєм у пивну!

Доволі-ж, люди й люденятка,
Шукати мрійної мети!—
Зодягнем сонячну краватку
І будем буднями іти!

Не треба менторства й огуди,
Блукать у пільмі, по едем!
Хай буде так: пізнавши будень,
У праці радісно зростем!

Що-дня, що-місяця, що-року,
Ростем нестримано за хмар
(А дні біжать спокійним кроком,—
Перегортають календар!)

І знаєм ми:—З кремезним духом,—
Ніхто не рине в стуму, в транс!..
Бо все розміреніше—рухи!
Бо все крицевіше—баланс!

З М І С Т.

	стор.
Крови-б, крові і силі	5
Я іду ясний дорогами	6
Сентименталістам	7
Романтикові	8
Жовтень	9
Травень.	11
Серце	17
Дев'ята симфонія	18
Імпровізація	21
Бабине літо	23
Осінь.	24
Настрої-дисонанси	28
Ленін	31
Поетові	33
Сарказми	35
Іронії	38
Європа	40
За всіх скажу.	43
Парубоцьке.	47
Фантазії	52
Аероплан.	54

Весно, ти знову ідеш.	55
Трактор	56
І тепер	59
І все-ж бо якогось загадково.	59
Що-дня, що-місяця, що-року	60

ВИДАВНИЦТВО ПИСЬМЕННИКІВ

М А С А

Видавнича комора: Книгоспілка, Київ,
ул. Короленка 46; Харків, Горяїнівський пр. 2.

СУЧАСНА ЛІТЕРАТУРА

Красне письменство

Вийшло з друку

М. ІВЧЕНКО. Порваною дорогою . . . ц.	55 коп.
Г. КОСИНКА. Політика	» 55 „
Я. КАЧУРА. Без хліба	» 60 „
Б. ТЕНЕТА. Листи з Криму	» 50 „
В. ЧАПЛЯ. Малоучок	» 55 „

Друкується:

М. ГАЛИЧ. Друкарка	
С. ЖИГАЛКО. Єдиний постріл . . .	

Замовлення надсилати на зазначену вгорі адресу.

Поштова адреса: Київ, ул. Леніна, 19, редакція
„Пролетарської Правди“, В-во „Маса“.

ВИДАВНИЦТВО ПИСЬМЕННИКІВ

М А С А

Видавнича комора: Книгоспілка, Київ,
ул. Короленка 46; Харків, Горяїнівський пр. 2.

СУЧАСНА ЛІТЕРАТУРА.

П о е з і я

Вийшло з друку:

Д. ФАЛЬКІВСЬКИЙ, Обрії. ц. 60 коп
Г. КОСЯЧЕНКО. Віхоли. „ 75 „
О. ВЛИЗЬКО. За всіх скажу. „ 65 „

Готується до друку:

Є. ПЛУЖНИК. Рання осінь.

К р и т и к а.

Вийшло з друку:

Я. САВЧЕНКО. Проти реставрації. ц. 75 коп.

Готується до друку:

Літературні пародії та шаржі—зібрав В. А т а м а н ю к.

Замовлення надсилати на зазначену вгорі адресу.

Поштова адреса: Київ, ул. Леніна, 19, редакція
„Пролетарської Правди“, В-во „Маса“.

A 522321

Ціна 65 к.

СКЛАД ВИДАННЯ:
КНИГОСПІЛКА
Київ, ул. Короленка 46
Харків, Горяїнівськ. пр. 2
Одеса, ул. Ласаля 12